

rigtige, Bidrag til Bedømmelse af, hvad der er sket, idet jeg har den Opfattelse, at den almindelige Mening, som har dannet sig i mange Kredse af, hvad der er foregaaet, ikke er rigtig.

Askø-Affæren vakte stor Opmærksomhed, og det var ikke underligt. Det var en i høj Grad pinlig Sag, en enestaaende og yderst vanskelig Sag. Der er ingen Grund for mig til at opfriske disse Begivenheder, ærede Medlemmer, som interesserer sig for at faa at vide, hvad der egentlig er foregaaet, kan jeg henvise til den sammenhængende Skildring, der er givet af den i „Kristeligt Dagblad“ for 3. August. Den er skrevet af Pastor Fjord-Christensen selv, og jeg kan vist, uden at gaa nogen for nær, sige, at det er den mest sensationelle Skildring, der er givet af, hvad der er foregaaet. Askø-Affæren har en religiøs Side, som vi efter min Mening mangler Forudsætninger for at drøfte her i Salen. Jeg maa sige, at jeg ikke vil være i Stand dertil, fordi jeg ikke forstaa Præstens Optræden. Det er mig baade menneskeligt og kristeligt uforstaaeligt, at en Fader, der staar i den Situation, som denne Fader gjorde, ikke gør alt, hvad der ogsaa menneskeligt kan gøres, for at lindre de forbrændte Børns Smerte. Men den Side af Sagen vil jeg, som sagt, lade ligge, fordi jeg mener, at vi ikke kan drøfte den. Vi kan sikkert fra alle Sider være enige om, at vi skal i videst mulig Grad respektere de forskellige religiøse Opfattelser, som findes i vort Land. Jeg vil derfor udelukkende holde mig til, hvad jeg vil kalde den borgerlige Side af Sagen, og i enhver Henseende afholde mig fra at fælde nogen fordømmende Dom over Præsten, det forekommer mig, at rent borgerligt set dømmes hans Gerninger ham.

Man har, som sagt, i mange Kredse dannet sig en Opfattelse af, hvad der var foregaaet, som jeg tror er urigtig. Man beskylder Autoriteterne for at have begaaet store Overgreb og at have handlet paa en uheldig Maade, man fremstiller det, som om det var en ubetydelig Sag, der ikke var Grund til at gøre megen Blæst af. Jeg har f. Eks. mødt den Opfattelse, at Børnene i Virkeligheden ikke fejlede noget, og at de var blevet sendt hjem fra Hospitalet Dagen efter Tvangsindlæggelsen. Jeg har liggende for mig en Artikel, skrevet i et Hovedstadsblad af en Mand, der har ment sig kompetent til at udtale sin Mening om, hvad der er foregaaet, og denne Mand skriver, at der

i denne Sag er sket en „stor Krænkelser af den personlige Frihed“, der er sket en Voldshandling, man er gaaet frem paa ulovlig Maade, det hele er vantro Journalisters Forfølgelse af Indre Mission. Man fremhæver som Hovedpunktet i Sagen Spørgsmaalet om, hvorvidt „Samfundet har Lov til at paaberaabte hygiejniske Hensyn voldeligt at gribe ind og tage Myndighed over en Families Børn. . . det turde være en ganske urigtig Fremgangsmaade at lade Hensynet til, hvad man mener er bedst for Sundheden, overskygge alle andre Hensyn, at tage dette Hensyn kan man passende overlade Forældrene, der alene har Kærlighed og personligt Ansvar, hvad ingen Stat kan have.“ I denne sidste Bemærkning ligger der netop, saa vidt jeg kan skønne, den Opfattelse, at der egentlig ikke er noget videre at tale om i Sagen, at det er en Sag, der er slaaet op som Reklame for at skabe Sensation. Hertil kommer saa en Udtalelse af Biskop Wegener, der gaar ud paa, at Sagen sikkert ikke vilde have vakt saa stærkt Røre, hvis den ikke netop var forefaldet paa Askø, hvor Forholdet mellem Præst og Menighed i Forvejen var særdeles spændt.

Hvis det var rigtigt, hvad der er fremført i disse Udtalelser, er der jo aabenbart begaaet en stor Fejl af Autoriteterne, og saa synes jeg, man fra alle Sider maa være enig om at træffe Forholdsregler mod, at en saadan Fejl gentages. Jeg tror imidlertid ikke, det er rigtigt, og jeg ønsker at fremføre enkelte Oplysninger, som gaar i en noget anden Retning. Jeg vil da for det første bemærke, at det var et højst alvorligt og uhyggeligt Brandtilfælde; det lader sig paa ingen Maade omdisputere. Jeg kan atter her henvise til den Skildring, som er blevet givet i „Kristeligt Dagblad“ af 3. August, en Skildring, som er givet af Faderen til det ene forbrændte Barn, af Præsten. Der er ingen Grund for mig til at læse Skildringen op; ærede Medlemmer kan selv se den der. Men hertil kommer de to Lægers Erklæring i Værgeraadsmødet om, at Indlæggelsen var absolut nødvendig. Det hed om det ene Barn, Præstens Barn, at det var uforsvarligt, hvis det ikke kom under Lægebehandling, og det hed om det andet Barn, at der var Fare for varig Invaliditet. Hertil kommer endvidere, at Behandlingen paa Sygehuset, og ikke mindst Behandlingens Længde, viser, hvor farlige Saarene har været. Jeg har skaffet mig Oplysning fra